

ΤΑ ΣΙΓΙΛΛΑ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ *)

Ἐπιθυμοῦμεν προσέτι νά ἐπεκταθῶμεν καί μέχρι τῶν σιγίλλων τῶν Πανεπιστημίων, τῶν στρατιωτικῶν σωμάτων, τῶν σωματοείων καί τῶν συντεχνιῶν, τῶν μεγάλων καί μικρῶν πόλεων, τῶν μεγιστάνων, οἵτινες ἐξουσιάζονται ἐπὶ τῇ ἱστορίᾳ καί τῶν ἄλλων κρατῶν, ἄλλ' ἢ ἐπιχειρήσεις αὐτὴ θά παρείλκεν ὑπερβολικῶς τὴν προκυμαίναν μας.

Δὲν θέλομεν ἐν τούτοις νά στερεώσωμεν τὸν ἀναγκαστὴν μας τῆς εὐχαριστήσεως, ὅπως ἔδη πανομοιότυπον σιγίλλου καλλιτεχνικοῦ, τοῦ σιγίλλου τοῦ Γουϊδου τοῦ Σατιλιόν (Guido di Chatillon).

Ἐὰν ἡδυνάμεθα νά σταματήσωμεν καί νά ἀσχοληθῶμεν περὶ τῆς ἐνδόξου καί ἱπποτικῆς ἐκείνης ἐποχῆς, ὅποιας ὠραίας ἀναμνήσεις δὲν θά προσκαλοῦμεν! Καί αὐτοχρόνως ὅποιον εὐχάριστον συναίσθημα θά ἐδοκίμαζον οἱ ὀφθαλμοὶ τακτηροῦντες τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν πολεμιστῶν ἐκείνων, ἀποτυπωμένων μὲ λεπτότητα καί τελειότητα ἀνέκρηστον! Ὅλη ἡ ψυχὴ τοῦ καλλιτέχνου διεχύθη εἰς τὰ ἔργα αὐτὰ παρῳχημένης ἐποχῆς.

Σιγίλλου Γουϊδου τοῦ Σατιλιόν

Ὁ πρῶτος τύπος τῶν σιγίλλων τῶν μεγιστάνων εἶνε ὁ ἐρίππος τύπος. Ὁ ἵππος εἶνε ἐν ἀρχῇ τὸ διακριτικὸν σημεῖον καί τὸ ἰδιαιτέρον προσόν τοῦ εὐγενοῦς. Καί ἔχομεν καὶ ἄλλην τούτου ἀπόδειξιν: ὅτι ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ φεουδαλισμοῦ μέχρι τῶν ἡμερῶν μας εἰς τὸ μεγαλειότερον μέρος τῶν εὐγενῶν ἀπενείμετο τὸ ὄνομα τοῦ ἱππότη (cavaliere). Ἐν εἰρήνῃ, ὡς καί ἐν πολέμῳ, ὁ κύριος τοῦ Φεοῦδου, ὁ ὑπερασπιστής

τοῦ ἐδάφους, δὲν εὐρίσκεται ἀσφαλῶς εἰμὴ ἐπὶ τοῦ ἵππου τοῦ καί ἐπ' αὐτοῦ εἶνε προσκεκαλημένος. Τὸν καλύπτει μεθ' ὑπερηφανεΐας, τὸν θωπεύει ὡς φίλον, ὡς τὸν ἀχώριστον φίλον εἶτε ἐν εὐτυχίᾳ, εἶτε ἐν δυστυχίᾳ. Τοῦ ὁμιλεῖ ὡς πρὸς ἀδελφόν. « Ἀγαπητέ μου Μυρσειδέρ, σὺ ὁ ὅποιος μὲ ὁδήγησας τούτῳ εἰς τὸν κίνδυνον, φέρε με τώρα εἰς τὸν Παράδεισον! » Καί ταῦτα λέγων ὁ ἱππότης ὁρμᾷ μὲ τὴν κεφαλὴν γυμνὴν κατὰ τοῦ Σαρακηνοῦ.

Εἶνε ἐπομένως φυσικώτατον ὅτι οἱ ἄρχοντες, κριστῶντο ἐρίπποι: ὀπλισμένοι διὰ μάχην ἐὰν ζῶσι εἰς ἐποχὴν πολέμου, ἐτοιμοὶ διὰ θῆκαν ἂν οἱ χρόνοι εἶνε ἥττον θαλοὶ, ὀλιγώτερον τεταραγμένοι. Καί εἶτε εἰς τὸ ἐν καί εἶτε τὸ ἄλλο τῶν δύο τούτων ἀντικειμένων ὅποια ποικιλία, ὅποια ζωὴ, ὅποια λεπτότης, ὅποιος πλοῦτος λεπτομερειῶν!

Ὅτε μὲν ὁ εὐγενὴς ἱππεύει ἡσύχως μὲ κράνος εἰς τὴν κεφαλὴν καί λόγχην εἰς τὴν χεῖρα, ὅτε δὲ κύπτει ἐμπρός ἢ ὀπίσω μὲ τὸ σῶμα σφιγμένον ὑπὸ σιδηροῦν ὀπλισμόν. Ἐνίοτε μάλιστα ὁ ἵππος τοῦ εἶνε σκεπασμένος μὲ ὀπλισμόν καθιστῶντα αὐτὸν ἄτρωτον ὡς τὸν ἐπιβαίνοντα αὐτοῦ. Καί ὅλη αὐτὴ ἡ ἀπεικόνισις ἀνθρώπων καί ἵππων, οἱ ὅποιοι φαίνονται ἀποτελοῦντες ἐν μόνον ἀντικείμενον, εἶνε κεκαλυμμένη ἀπὸ ποικίλα κοσμήματα τὰ ὅποια ἀναδεικνύουσιν ἀμέσως τὴν παρουσίαν τοῦ ἀληθοῦς καί λεπτοῦ καλλιτέχνου.

Ἐὰν ἀπὸ τὴν παράστασιν τοῦ ἐρίππου τύπου μεταβῶμεν εἰς τὸν πεζὸν τύπον, τὸν ὅποιον μεταχειρίσθησαν ἐπίσης οἱ αὐθένται, θέλομεν παρατηρήσῃ ὅτι αὗτος ὁ τύπος δὲν εἶνε τόσο συχνὸς καί ὅτι παρουσιάσθη βραδύτερον. Μόνον κατὰ τὸν ΙΣΤ' αἰῶνα οἱ πρίγκηπες καί οἱ εὐγενεῖς παραδέχονται νά παρασταθῶσι κατὰ τὸν τελευταῖον τούτον τύπον, διότι κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ εὐγένεια ἀρχίζει νά ἐκπύπτῃ ὅπως ἀναμιχθῇ με τοῖς κοινούς τῶν ἀνθρώπων καί ὁ φεουδαρχικὸς πύργος ἐγκαταλείπει τὰ ὕψη, τὰς κορυφὰς τῶν ὀρέων ὅπως κατέλθῃ εἰς τὰς πεδιάδας.

Ὑπάρχουν προσέτι παραστάσεις κεχαργμένα ἐπὶ τῶν ὅπλων τῶν εὐγενῶν. Τὰ πρῶτα στέμ-

*) Συνέχεια